

PBJK (Pochválený buď Ježiš Kristus), *drahý brat* v Kristovi.

Foto: V nedeľu 25.3.2024 sme na obed prišli podporiť projekt „pôstna polievka“, kde výťažok z tejto pôstnej polievky ide pre núdzných. Bol som tam s rodinkou a dekanom farnosti.

Príspevok Simonky G. (viď foto): „Som Simona a som adoptovaná od 3

rokov. Moja mama sa ma vzdala, keď som sa narodila, lebo pila a viedla túlavý život, takže po narodení ma dali do dojčenského ústavu, a potom ma dali do detského domova v Istebnom. A po nejakom čase si ma adoptovali náhradní rodičia, ktorých teraz mám. Sú to úžasní ľudia, mám ich veľmi rada, dobre ma vychovali a starajú sa mi o synčeka Alexíka. V puberte som im len robila problémy - prišiel alkohol, fajčenie a po čase drogy a úteky z domu. Bolo to pre nich veľmi ťažké a zrazu som sa ocitla vo väzení. Bolo to hrozné, tie začiatky veľmi, hlavne tá väzba v Žiline, ale potom som sa dostala po nejakom čase do Sučian, to ako keby ani nebola basa. Pamätám sa, keď prišlo do Sučian spoločenstvo Dismas a

Lámačské chvály. Po pravde, prvýkrát som nešla, ale potom, keď prišli druhýkrát, tak som sa dala teda prehovoriť, že teda idem. Bol to pre mňa super zážitok, lebo vtedy sa ma dotkol náš Pán. Plakala som a aj sa smiala zároveň a dala som si aj spraviť birmovku, ktorú som kedysi nechcela, ale Dismas mi otvoril oči a bolo to krásne, veľmi. Dneska sme boli v detskom domove v Necpaloch, bolo krásne, prišiel aj Ego a najväčší zážitok bol, keď ma na svojom autíčku zobral naspäť domov do Hričova. Ale chcem sa v prvom rade poďakovať Dismasu, že ma prijali medzi seba.“

Foto: 25.3.2024 počas vystúpenia rapera EGA v Detskom domove v Necpaloch, Slovensko. Okrem detičiek z detského

domova tam boli aj detičky z neďalekej osady. Myslím si, že všetci v ten moment zabudli na svoje trápenia, ktorých má každý dosť počas svojho života a mali úsmev na tvárach. Ten detský úsmev je niečo vzácne. Riaditeľ tohto detského domova je **Ladislav Adamovič, ktorý aj sám vyrastal v detskom domove a tu je jeho svedectvo:** „Drahí priatelia, som rád, že sme takto

spolu na tomto večery... Keď som Jogovi volal, vravím mu: “Jogo počúvaj, ty si s tou témou dosť zadrel... Viete, lebo odpustenie to je také intímne... Potom keď mi zavolať - “vieš čo Laco, ale ja ťa tam chcem mať (na tom pódiu), aby si povedal nejakých pár minút.” Tak povedal som: “No dobre...” Pochádzam z rodiny, kde môj vlastný otec spáchal samovraždu, keď som mal štyri roky. Nevládol to, že mu v náručí zomrel jeho brat. Mamina si zobrala sympatického mladého muža, aby mohla užiť sa a svojich dvoch synov. Tesne pred tým, než sa narodila naša sestra, mu zomrela mamka. A on pil a pil a pil. A neprestávalo to. Čo môžem povedať, že mamina to zvládala veľmi silno. Snažila sa udržať tú rodinu. Ale došiel bod, kedy sa zlomila aj ona. Bohužiaľ, dopadlo to tak, že

začala piť aj ona, potom, čo skoro porodila, keď nás opitý otec nechal zamknutých. Porodila. Zmenila sa. Priznám sa, prišlo to do toho momentu, že sme prišli do detského domova. A ja som veľmi trpel neodpustením voči samému sebe. Bol som agresívny, nezvládal som to a nedokázal som to. Ale vďaka Bohu som sa dostal do kresťanskej profi rodiny, ktorých som nazýval "ufóncov". A dostal som sa k jednému skvelému evanjelickému kňazovi - pánovi farárovi Grexovi, ktorý prišiel a povedal: "Laco, nie že či si chceš, ty si musíš odpustiť." A v tej profesionálnej rodine, v domove detí Lubietová, v evanjelickom súkromnom detskom domove, som mohol spoznať spásu. A predstavte si, že asi šesť rokov potom, som začal mať znova hnev. Ale už nie na seba, ale viete na koho? Na otca a na svoju mamu. A vtedy opäť tak Pán Boh zaurádoval a povedal: "Nie, nie Laco, ty musíš odpustiť." Ja vravím: To nedokážem... Tomu sviniarovi mame, ktorá ma... zradila nás, ktorá nás vymenila za alkohol. To nedokážem. A On povedal: "No ale ja viem, že to teraz nedokážeš, ale tak, keď sa pomodlíš a každý deň povieš - Odpúšťam im... - tak uvidíš možno príde (to odpustenie). A modlil som sa rok. Modlím sa dodnes. A keď som bol minulý rok nad hrobom svojej mamy, zrazu sa tam objavil nevlastný otec. Ten sviniar, ktorého som nenávidel. Ktorý bol stelesnením zrady, ktorý bol stelesnením hnevu môjho vnútra. A stál pri tom hrobe/nad hrobom, kde pred ôsmimi rokmi dopichal svoju manželku nožom - dvadsaťpäť rán. A plakal... Plakal, a ja som si zrazu uvedomil: Toto je človek, ktorý je tiež zranený... Ako som ja. Prišiel som k nemu a objal som ho. Tento moment - moji súrodenci hovoria: "Ty si šialený?" A ja vravím: "Čo som ja?" Pán Boh dáva odpustenie, a dáva ho aj mne. A tak vás chcem v dnešný večer povzbudiť. Viete, sme tu vychovávatelia, psychológovia, sociálni pracovníci, riaditelia, mládež, dorasty, kresťanskí, nekresťanskí..., každý máme vo svojom živote človeka, alebo ľudí, ktorí nám ublížili. Dnešný večer je večerom, kedy môžeš spraviť jednu hrubú čiaru, a môžeš odpustiť. Máš právo sa hnevať, máš právo byť zlomený, ale preto je tento večer - aby si prišiel a povedal si: "Odpúšťam mu." A garantujem vám, že má to zmysel. Zmysel tých mladých, čo tu stáli, spievali. Ďalších stoviek, tisíciek detí z detských domovov, ktorí sú úspešní. Takisto aj ja som dôkaz toho, že odpustenie má zmysel. Ďakujem.

domovov, ktorí sú úspešní. Takisto aj ja som dôkaz toho, že odpustenie má zmysel. Ďakujem.

V tomto detskom domove prišla za mnou jedna pani **Maruška P. (viď foto)** a začala mi hovoriť veci, ktoré boli neskutočné. Tu ti prinášam jej svedectvo: „Som veľmi potešená z nášho dnešného stretnutia. Práve som referovala celej rodine zážitky z nespalského domovového stretnutia. My sme náhradná rodina, postupne sme vychovávali 12 detí vo všetkých formách náhradnej starostlivosti. Deti sa postupne osamostatnili, jedno zomrelo...niektoré boli len chvíľu, lebo manžel začal byť profesionálnym

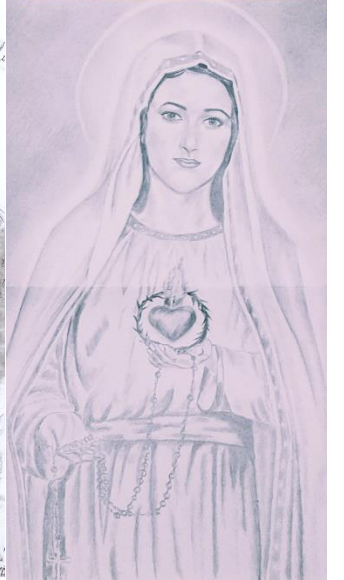
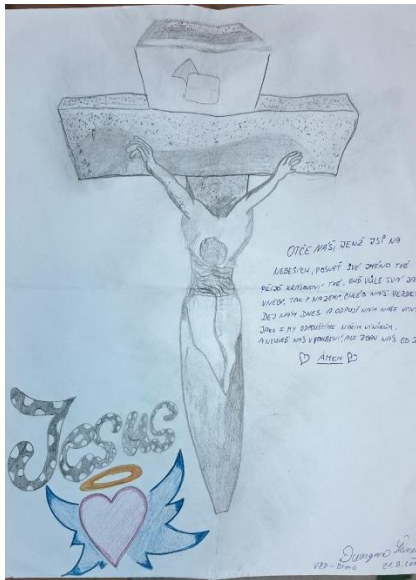
rodičom. Teraz máme ešte doma tri deti. Paťku (**v strede fotky**), ktorú si videl, sme si vzali pred 20 rokmi na vozičku. Ma fetal-alkoholový syndróm, teda jej matka asi v tehotenstve pila, takže má množstvo diagnóz, ale je to zlatičko bezproblémové. Dáva mám more lásky a veľmi ľúbi Ježiša. Potom 14 ročného v pestúnskej starostlivosti a Tomáška z nespalského domova máme v profirodine. Teraz k Jarovi. Jeho ženu Hanku som poznala od detstva. Dlhšie som o nej nepočula, až raz zazvonila u nás aj s Jarom. Že sú manželka a čakajú bábätko. Rozhodli sa požiadať ma, aby som bola krstná mama. Ešte som bola slobodná, ale súhlasila som. Keď čakali druhé dieťa, už som bola vydatá a poprosili nás znova, aby sme boli krstní rodičia. Potom sa Jaro dostal do väzenia pre dáku krádež a Hanka mi hovorila, že ju oslovujú jehovisti. Vystríhala som ju, ona vravela, že sa im nedá pomýliť. Jara prepustili a narodil sa im syn. Znova nás oslovili, aby sme boli krstní rodičia. Medzitým sa presťahovali na dedinu do prenajatého domčeka. Bolo to ďaleko, tak sme k nim nechodili veľmi často. Častejšie sme sa s ich deťmi stretli u Hankiných rodičov. Hanka mi povedala, že jej jehovisti otvorili oči, prestali chodiť do kostola, keď sme chceli vziať aspoň deti, veľmi neboli nadšení. V jedno popoludnie sme sa so staršími deťmi stretli u ich starkých, jedno z detí malo meniny. Tancovali sme s nimi a fotili sa. Na druhý deň som počula v správach v rozhlase po drôte, ten bol v každej domácnosti a stále vysielal, o tragédii, ktorá sa stala v obci, kde naše krsňatá žili. Povedali iniciálky a vek a mňa obľial studený pot. Keď muž prišiel z práce, povedala som mu túto správu, bol šokovaný...modlili sme sa, plakali a nechápali. Až na druhý deň sme kontaktovali Hankiných rodičov. Potvrdili nám, že bola u nich polícia...Pohreb bol obrovský. Nedokázala som sa pozeráť na tie telička. Môj muž hneď potom hovoril, že sa treba za neho modliť, že by chcel vedieť, kde je...on mu to hneď dokázal odpustiť. Hovoril, že ho nemôže súdiť, že sme krehkí ľudia.... Ja som nemohla na to myslieť, ani žiadnu detektívku som dlho nepozerala, hoci ich mám rada. Hankina mama nám potom povedala, že bola za ním, že mu odpustila a prosila ho, aby si dal do poriadku vzťah s Bohom. Ona mu nikdy inak nepovedala, iba Jarko, a on ju volal mamička. Nedávno zomrela vo veku 96 rokov. Navštevovali sme sa a vždy nám bola povzbudením. Môj manžel pátral po Jarovi a keď zistil jeho adresu, hneď mu napísal. Ja som dlho nebola schopná, ale časom som mu tiež odpustila.

Určite k tomu prispeli modlitby môjho muža. Tým, že sme vlastne v príbuzenskom vzťahu, dovolili manželovi, aby ho navštívil. Potom prehovoril aj mňa, kým bol v Ilave. Keď ho preložili do Leopoldova, chodí za ním len manžel. Je to náročné, dlhá cesta tam, dve hodiny návšteva presne v určenom termíne a zas dlhá cesta späť. Môj muž neľutoval akoby zabitý skoro celý deň. Počas covidu im dovolili skypevať. To je lepšie. Nikam netreba chodiť a vidíme sa. Jaro sa naozaj kajá, vrátil sa k Ježišovi, modlí sa ruženec. Kedysi sme mu posielali potrhané ruženec a on ich opravoval, vrel, že ho nepustil z ruky, kým sa ho nepomodlil. Teraz je jeho hlavná práca vyšívanie. V časopisoch boli popisy na rôzne kresťanské motívy. Tak on mi pošle zoznam bavlínek, ja ich zoženiem a on vyšíva a potom rozdáva obrázky. My ich máme už slušnú zbierku. On si nestážuje. Niekoľko rokov spal vo vani, aby jeho spolubývajúci mohli spať, lebo on strašne chrápe. Posielala som mu už kadečo proti chrápaniu, ale nič nepomáha. Teraz je na cele s človekom, čo mu jeho chrápanie nevadí a Jaro je mu vďačný. Veľmi pekne spolu vychádzajú. Majú na cele telefón, tak si voláme s oboma. On je päť-násobný... Nemáme právo súdiť, nechodili sme nikdy v ich topánkach. Poznám ľudí, s ktorými sa nemôžem rozprávať o Jarovi ani o ničom, čo s ním súvisí, ani na jeho obraz sa nedokážu pozrieť. Ani ich nemôžeme súdiť. Verím, že aj s Jarom sa možno raz stretnem v nebi, lebo Božie milosrdenstvo je nekonečné...preto dúfam, že sa tam dostanem aj ja.“ K tomuto svedectvu len doplním, že ako som bol v detskom domove s Egom, tak prišla za mnou jedna pani, práve táto Maruška a povedala mi, že to svedectvo, čo som vtedy hovoril, tak ona je tým detičkám krstná mama, a že minulý týždeň volala s Jarom a on jej povedal o nás, že aby nás nejako zavolala. A my sme tam prišli bez toho, aby ona o tom vedela. Krásne, On je manažér.

Obrázok: Iveta, Banská Bystrica Foto: sv. omša u Lazaristov v Banskej Bystrici, ktorú celebrol Euboš K. na sviatok sv. DISMASA dňa 25.3.2024 za teba, tvoju rodinku a všetkých, ktorých si vo svojom živote zranil, aby Ježiš všetko zahojil, uzdravil a požehnal. Tiež zasvätil Rusko a Ukrajinu nepoškvrnenému srdcu Panny Márie (foto nižšie).

Obrázky z väznic: Žaneta, Brno Štefan, Trenčín Stanislav, BB-Kráľová Ladislav KO-Šaca
Časť listu od Ruženy z väznice v Novom Sedle - Drahoniciach: „Ahoj rodinko. Predem mého dopisu Vám rodinko DISMAS chci za vše moc poděkovat, hlavně za to, že jsem Vás mohla poznat. A přiblížit se k Pánu našemu, v minulosti jsem byla křtěna a měla jsem Svaté přijímání a teď díky Vám znovu vnímám svou víru a cítím Ježíše Krista Pána našeho v mém srdci. Také Vám bratři a sestry chci moc poděkovat že mi píšete a posíláte mi hezké dárečky, kalendář, svaté obrázky, pohledy, přáníčko posílám dětem.“

Príspevok Ľuboša Málika (vid' foto): „Ahojte, 8. marca mi večer kamarát napísal správu, či som nepočul a extrémnej krížovej ceste a či by som sa na to nedal. Už som počul o tejto aktivite, ale nejak som to viac nevyhľadával. Asi po 5 min čo som nad tým premýšľal a rozprával s manželkou, som sa rozhodol, že idem. Nevie, prečo si ma takto Ježiš zavola, ale povedal som áno. Vybrali sme si termín v Nitre a trasa merala 31km. Celá krížová cesta sa absolvovala v noci z 22.3. na 23.3 a trasa nebola „náročná“, cca len 800 výškových metrov, ale je to cez 30 km. Pravidlo na tejto ceste je, že sa ide v tichosti a rozjímaš o zastaveniach ktoré dostaneš, premýšľaš o úmysle ktorý si nesieš (alebo si si nejaký adaptoval) a kráčaš s krížom, ktorý si vyrobíš. Rozprávaš sa s Bohom a je jedno, aké je počasie – ideš, či prší, alebo sneží, ... Je to čas, ktorý venuješ Bohu a dáš mu ho naplno. Nie je to o tom, aby si sa naháňal, ale aby si strávil čas v tichosti a rozjímal. Ticho prerušíš vtedy, keď niekto potrebuje pomôcť, alebo sa stratil. Nehľadiš len na seba, ale aj na ostatných a putujeme všetci spolu. Bolo krásne pozorovať rad ľudí s čelovkami, ako všetci putujeme po jednotlivých zastaveniach. Boh sa ku mne prihovárал a aj veľa som mu rozprával a možno až moc, ale bol to čas kedy Boh čakal, či mu naplno otvorím srdce alebo nie. Boli aj úseky cesty, kde som bol v podstate sám a vtedy som vypol svetlo a len tak v tme kráčal s Ním. Ako som písal, na ceste sme si pomáhali a ja som požičal svoje palice pánovi, ktorý už ledva išiel. Jeho manželka mi potom aj volala a ďakovala, že bez nich by tak ďaleko neprišiel. Pokiaľ som tam bol len kvôli tomuto, tak to stálo za to. Počas tejto cesty sme putovali po miestach a kaplnkách, ktoré zvyčajne bývajú zavreté, ale teraz nám ich otvorili. 12. zastavenie bolo v Kaplnke Najsvätejšej Trojice, kde bolo pre mňa asi najväčšie prekvapenie. Čakal nás tam Ježiš v oltárnej sviatosti, ktorú adorovala ružová sestra a my za mrežou sme mohli pobudnúť v jeho prítomnosti. Pre mňa toto bola pecka a aj keď som sa cítil unavený, bolo to super. Chcel by som tu dať ešte svedectvo asi 10 ročného chlapca, ktorý túto cestu išiel s nami. Ku koncu aj mňa už boleli nohy, ale on už pomaly nevedel chodiť. Mal ale úmysel, za ktorý to obetoval, že jednoducho chcel prísť až do konca. Od jeho otca viem, že posledných 5 km bolo preňho veľmi ťažkých a posledné stovky metrov mu už bolo zle a tiekli mu slzy. Ľudia sa aj ponúkali, že ho prídu zobrať a vezmú k autu, aby nešiel ďalej. Nechcel, ale dokončil túto krížovú cestu až do konca.“

Foto: 28 až 31.3.2024 balenie Noviniek z Dismasu pre Českú republiku v Brne.

Príspevok Janka P. (vid' foto skladanie slovenských NL): „Počas balenia našej dcéry Anne Márii prešla úplne bolesť hrdlá. Už dva dni ju bolelo a po balení je bolesť úplne prešla. Chvála Ti Pane. Počas balenia sme zažili pekné spoločenstvo a pracovné nasadenie. Tak sme si uvedomili, že toto je Božia služba. Aj napriek únave nás viedol Duch Sv. O 20:00 sme sa online modlili ruženec a dostali sme kňazské požehnanie.“

Foto: Klin obec na Orave, odkiaľ vidíte Vysoké Tatry a je tam najväčšia socha Ježiša Krista na Slovensku „Rio de

Klín“, ktorá žehná celému Slovensku. Cesta na túto horu je lemovaná krížovou cestou, ktorú sme práve na Veľký Piatok 30.3.2024 celé rodiny z DISMASU absolvovali a aj takto poďakovali, čo v tento najväčší kresťanský sviatok za nás urobil. Na tejto ceste sme boli spolu so všetkými našimi detičkami a už aj s naším synčekom Nátanom, ktorý mal vtedy 2 a pol týždňa.

Príspevok Jakuba Krátkeho (vid' foto): „Na Veľký Piatok sme sa o 10 ráno stretli celé spoločenstvo rodín na krížovej ceste. Ako parkovalo posledné auto, všetky deti sa uhli nabok ale 4 ročný Tomáško mal kapucňu na hlave a auto nevidel. Taktiež ho nevidel ani šofér, lebo bol veľmi nízky. Tak do neho auto jemne narazilo, ale jemu sa podlomili kolena a spadol na zem. Veľká naložená dodávka mu prešla z boku po jednej nožičke a na druhej ostalo stáť koleso. Vážila okolo 800-1000 kg. Pribehol som k nemu a snažil sa ho vytiahnuť spod auta, ale nedalo sa. Šofér nič netušil, tak sme ho navigovali, aby

posunul auto dopredu. Keď sme vytiahli chlapca spod auta, mysleli sme si, že už nikdy nebude chodiť. Hneď sme sa všetci začali modliť a kričať a prehlasovať Božie uzdravenie nad Tomáškom. Lekár, ktorý bol tam, hneď začal pozerať jeho nohy, ktoré mali len malé odreniny. Tak sme zobrali chlapca na röntgen do nemocnice, na ktorom sa ukázalo, že noha je úplne v poriadku a nemá nič poškodené. Lekár vôbec nerozumel, prečo sme prišli. Tomáško v ambulancii

normálne stál aj chodil. Keď sme sa vrátili na krížovú cestu, okolo 12 behal s deťmi po lúke, akoby sa nič nestalo. Jeden brat, ktorý tam bol s nami, mal obraz, akoby noha bola špongia, ktorú keď stlačíme, neublíži jej to. Slovo, ktoré mi Boh povedal, bolo, že je to na to, aby sa zjavila Božia sláva. Taktiež tam bola primátorka obce, ktorej Boh už deň predtým povedal, že nám má vybaviť chirurgiu v nemocnici. Keď sme jej volali, aby nám vybavila nemocnicu, povedala, že Boh jej to deň predtým už povedal. Diabol vymyslel tento odporný plán, ale Boh zachránil nás všetkých. Tomáška, šoféra aj nás - jeho rodičov. Jakub (Tomáškov ocko)“

Foto: 29.3.2024 väznica Leopoldov počas krížovej cesty s odsúdenými.

Zdroj prevzatý: <https://www.ordinariat.sk/krizova-cesta-v-areali-uvtos-a-uvv-leopoldov/>

Dňa 2.4.2024 sme cestovali do českého hlavného mesta Praha, nakoľko sme vybavili na stredu dve návštevy väznice u našich bratov.

Foto: väznica Rýnovice, Česká republika s kaplánmi, pedagógom a Lámačskými chválami. Oficiálny zdroj: <https://www.vscr.cz/organizacni-jednotky/veznice-jirice/clanky/detail/koncert-ve-veznici>

Z oficiálneho článku: „JIŘICE 4. dubna (VS ČR) – Dne 3.dubna 2024 proběhl pro odsouzené ve Věznici

Jiřice koncert slovenské gospelové kapely Lámačské chvály, pod tímto názvom sa skrýva projekt kresťanských písní bratislavského zpěváka a písničkáře Branislava Letka. O mluvené slovo, svědectví a modlitby se postaral kpt. Mgr. Michal Libant, ze společenství Dismas.“

Po väznici v Jiřicích sme sa presunuli na severozápad Čiech, kde sme navštívili väznicu v Rýnoviciach (vid foto nižšie aj s členom Václavom Pilátom v strede, ktorý už odsedel 27 rokov, ktorý je veľmi aktívny aj za múrmi väznice).

Foto: 2.4.2024 sme boli pozvaní do Prahy do Chrámu Panny Márie Snežnej, ktorý založil cisár Karol IV. v roku 1347.

Príspevok Daniela Diamonda (vid' foto): „Keď som mal 2 roky, moja mama zomrela a otec sa zrútil. Nedokázal sa o nás postarať. Mám 6 súrodencov. V 4 rokoch som sa dostal do detského domova v Michalovciach a tam som žil svoj život. Nebol pekný, no nebol ani zlý. Decák bol dosť prísny a bili ma tam od detstva. Párkrát ma aj zatvorili v pivnici, v noci, samého, bez svetla, bez jediného človeka. Všetku tú bolesť som si bral so sebou do dospelosti. Keď som bol strašný, začal som fajčiť, piť alkohol vo veľkom množstve a pravidelne. Cítil som sa osamelý a nikým nepochopený. Otec nás nedokázal navštíviť ani jedenkrát, čo sme v detskom domove boli spolu a bratom. Jedného dňa, keď som bol sám, chcel som spáchať samovraždu, no nespravil som to. Diabol mi povedal, že ani to nedokážem, že som nula. Všetko sa to otočilo, keď som spoznal Boha. Po čase sa mi Boh postupne ukazoval a odhaľoval. Zrazu som cítil a videl lásku, chcel ju viac a viac. Boh ma oslobodil od klamstiev, drog, alkoholu, smilnenia. V domove

mi častokrát vraveli, že skončím na ulici ako bezdomovec, alebo že jediné, čo dokážem v budúcnosti, bude to, že budem kopať kanály. Dnes študujem na vysokej škole sociálnu prácu a mám mesiac do štátnic. Pred rokom som dostal správu, že môj otec je smrteľne chorý a že mu už ostáva málo času. Boh mi dal silu a odvahu ísť za ním a povedať mu na smrteľnej posteli, že mu odpúšťam a že sa už na neho nehnevám, že nás opustil a vzdal sa nás. Jediné, čo mi na to povedal, bolo... Ďakujem ti. O mesiac na to o 4tej ráno mi prišla správa, že otec zomrel. Stihol som sa s ním rozlúčiť a povedať mu že Boh ho miluje stále a že moja mama sa už na neho v nebi teší. Boh mi dal úžasnú ženu do môjho života, s ktorou sa onedlho budeme brať. Ježiš ma oslobodil a daroval mi tak krásne dary. Teraz je mojou túžbou byť lekárom pre chorých, tak, ako to Ježiš povedal, že on neprišiel za zdravými, on prišiel liečiť chorých. Volám sa Dano Daimond a v mene Boha chodím do tmy, aby som tam vzniesol Božie svetlo.“

Časť listu od Jána aktuálne už v psychiatrickej nemocnici HORNÍ BEŔKOVICE: „že jste mně drželi palce 15.3.2024 pátek, kdy probíhal soud o změnu ústavní, povedlo se. Děkuji Bohu za zázrak. Po 6 letech detence že mně propustili a přivezli do Horních Beřkovic. Pokud tu budu spolupracovat tak do dvou let na svobodě.“

Časť listu od Mareka z väznice v Košice-Šaca: „Veľmi sa mi páčia aj Vaše ručne vyrábané blahoželanania. Chce to veľa času a námahy pri ich tvorbe. Musím sa priznať, že vždy pri rozbalení korešpondencie od Vás ma jej obsah dojde k slzám. Zo srdca ďakujem za Vašu oporu. Je to náročné opísať slovami. Vďaka Bohu za Vás. Ani neviete, ako pozitívne ste ovplyvnili môj život. Už keď som Vás prvýkrát uvidel 1.júla 2023 v Šaci, tak ste na mňa zapôsobili. Máte úžasné piesne a bolo cítiť, akí ste dobrosrdeční. Mne to dáva veľkú silu a cítim sa duševne naplnenejší a šťastnejší ako predtým. Momentálne sme vo veľkonočnom období. To je priestor na rozhovor s Bohom. Tým mierim k Jeruzalemskému ružencu, ktorý ste mi poslali. Ďakujem veľmi pekne. Už keď sme pri tom pôstnom období, tak sa

Vám chcem s niečím zdôveriť. Počas toho ako sa začalo pôstne obdobie, som si povedal, že to skúsím aj ja. Podarilo sa mi bez jedla vydržať šesť dní. Iba som pil tekutiny.“

Ak sa človek takto postí z lásky k Bohu, je to neskutočné. Videl som veľa hladoviek v čase, keď som pracoval vo väznici, ale vždy to boli len gestá, ako upozorniť na seba a vydobýť si svetskú pozornosť alebo niečo svetské.

Časť listu od Júliusa z väznice v Košiciach: „Ty mi dávaš silu a zato som Ti vďačný! Brat môj, ja som asi nepísal o balík, že som ešte nedostal, prepáč ale už balíky nepotrebujem, lebo som zistil, že pre mňa je prednejší Boh ako materiálna vec a začal som rozmýšľať o tom, že som odhodlaný pomáhať s Tebou tým, čo to najviac potrebujú a byť s Tebou všade pri kázni a putovať s Tebou aj po väzniciach a rozprávať môj príbeh, moje väznenie, čo ma k tomu nútilo atď., ak s tým súhlasíš. Tak mi daj vedieť. Áno, budem sa naďalej vzdelávať a písať kvízy, očakávam ďalšie kvízy.“ **Príspevok Krištofa**

VEDAL ŽE TO SKÚSIM AJ JA. PODARILLO SA MI BEZ JEDLA VYDRŽAŤ ŠEŠŤ DNÍ. IBA SOM PIL

Letka (vid' foto v okuliach pred väzenskou Nemocnicou Trenčín):

„Mám veľmi veľkú bázeň z väznice, to čo sa tam deje, ako mocne koná Pán. Vnímam, že mňa samého to dostáva do úplne inej životnej role a myslenia. Sám v sebe prežívam veľké cítenie, že to, kde ma Pán zavolať, je dobré. Som veľmi povzbudení z Trenčianskej väzenskej nemocnice, kde sa dvaja chlapci pripojili pri svätej omši na gitaru. Bolo to vidieť, že aj v tom, čo prežívajú, majú nádej na lepší život. To, že možno si to neuvedomujú, ale slúžia Pánovi. Verím, že budú svedectvom pre svet. Tak isto, že od toho momentu zažívam väčšie a hlbšie spojenie v modlitbe s Dismasom. Modlitba za brata Emila ma vždy zastaví a žehnám mu. Služba vo väznici obmäkčuje moje srdce a približuje ma viacej Pánovi. Je to služba, kde ťa nie je vidno. Je to veľmi vďačná služba a mocná.“

Foto: 7.4.2024 väznica Dubnica nad Váhom

Foto: 7.4.2024 Chvály so svedectvami v kostole sv. Ignáca v Leopoldove **Foto: Giovanni Lentini z väznice v Rimini, Taliansko, s pápežom Františkom počas audiencie. Giovanni počas audiencie odovzdal Ikonu s baránkom a podľa jeho slov, je on ten baránok, ktorý bozkáva nášho Pána, Ježiša Krista.**

Foto: Tomáš, väznica Kuřim * Martina, väznica Nitra * Romana, väznica Opava *

SRDEČNE VÁS POZÝVAME

9. VÝROČIE
SPOLOČENSTVA DISMAS

27.4.2024 KOSTOL SV. RODINY, TREŇČÍN JUH
23:00 CHVÁLY LMŮRY
14:30 SV. OMŠA S OTCAMI BISKUPMI
15:30 MODLTBA CHVÁL LCH LIVE
A SVEDECTVA DISMAS

VÁČ INFO NÁJDETE NA
SPOLOČENSTVO-DISMAS.SK

Foto: plagát z 9. výročia spol. DISMAS v Trenčíne. Fotky prinesieme v NL č.98.

Ak Pán dá, tak fotky prinesieme aj z väznice PRAHA-Pankrác, kde sa pokúšame dostať už roky a to doslovne. Táto väznica je špeciálna tým, že je to jedna z najstarších väzníc a nielen to, ale tu sa odohrávali veľké popravy. Na **fotke môžeme vidieť gilotínu.**

Z wikipédie sa dozvedáme: „Pankrácká sekyrárna jsou tři cely Pankrácké věznice, ve kterých byly za nacistické okupace v období druhé světové války za Protektorátu Čechy a Morava gilotinou popravovány osoby obviněné z tzv. protirišské činnosti. Mezi 5. dubnem 1943 a 26. dubnem 1945 bylo na **Pankráci gilotinou popraveno 1075 osob (z toho 920 mužů a 155 žen)** a neznámý počet osob (především židovského původu) byl popraven oběšením na ocelové traverze s osmi háky, zavěšené na stropu vedle gilotiny.[2] Popravy gilotinou prováděl kat Alois Weiss s pomocníky (jeden Němec a tři Češi, z nichž nejkrutější byl Antonín Neraď, který odsouzence před popravou s oblibou ponižoval a bil).“ **Zdroj: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Pankrácká sekyrárna](https://cs.wikipedia.org/wiki/Pankrácká_sekyrárna) Dňa 17.4.2024 som navštívil aj bratov vo väznici Hrnčiarovce**

z nichž nejkrutější byl Antonín Neraď, který odsouzence před popravou s oblibou ponižoval a bil).“ **Zdroj: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Pankrácká sekyrárna](https://cs.wikipedia.org/wiki/Pankrácká_sekyrárna) Dňa 17.4.2024 som navštívil aj bratov vo väznici Hrnčiarovce**

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za spol. Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
3.-5.5.2024	za konkrétne úmysly členov Dismasu
10.-11.5.2024	za evanjelizáciu v Afrike
17.-18.5.2024	za našich kňazov, biskupa Rábeka a Antonína, nové duchovné povolania
24.-25.5.2024	za odsúdených, ktorých navštevujeme a navštívime. A za ľudí, ktorých zranili, ublížili.
29.4.2024	Boh Ťa žehnaj, drahý brat v Kristovi - BŤŽ + Michal NL - NOVINKY z Dismasu č.97

JEŽIŠ KRISTUS BOL BEZ HRIECHU A PREDSA HO ODSÚDILI.

